

Szerkesztői iroda:
Nagy-Enyedben
A KIADÓHIVATALBAN
hová
lap szellemi részét illető
közlemények küldendők

Kiadóhivatal:
Wokál János könyvkereskedése
hová
az előfizetések és hirdetések
hírmintesen küldendők.

Kéziratok nem adatnak vissza.

KÖZÉRDEK.

Vegyes tartalmu heti lap.

Megjelenik minden vasárnapon.

Előfizetési feltételek:
helyben házhöz hordva vagy
vidékre postán küldve
egész évre 4 frt.
félre . . . 2 frt.
negyedévre 1 frt.

Hirdetmények díja:
3 hasábos petit sorért, vagy
ennek helyéért 5 kr.
Bélyegdíjért külön 30 kr.

Nyilttér 2óra 15 kr.

Radnóth.

Olvasóink előtt ismeretes a bevezetett tény, hogy a radnóthi uradalom a gr. Bethlen-család kezéből adás-véves útján az erdélyi róm. katolikus status kezeibe ment át.

Mikor ez a szép uradalom áruba volt bocsátva, aggodalom szállta meg Erdély magyarságának lelkét, hogy magyar nemzeti életünknek itt ez az egyik erős bástyája kinek kezeibe fog kerülni? Nem fog-e az olyan gazdára találni, ki nem érez velünk magyarokkal s legkisebb gondja is nagyobb annál, hogy érdekeinket bármilyen csekély részben is szolgálja? sőt nem megy-e át az olyan gazda kezeibe, ki a magyarság ügyének határozott ellensége?

Első esetben a radnóthi uradalmat, mint olyan pozíciót, melynek támogatására magyar nemzeti létünk fennmaradása érdekében folytatott küzdelmeinkben számítással voltunk, számításunkból törölnünk kellett volna; utóbbi esetben pedig el kell vala készülnie lemmünk, hogy ezen ősi magyar birtok bástyái mögött különben is eléggé fenyegetett nemzeti létünk ellen erős támadások fognak intézteni.

Istennek legyen hála, a mitől aggodtunk — nem következett be. Radnóth továbbra is magyar kézben maradt, sőt az erdélyi róm. kath. statusban olyan tulajdonosra talált, hogy még a valószínűség is ki van zárva, miként ez a közel 5000 kat. hold területű dominium a régi Erdély magyarsága kezeiből valaha kimenjen. — Eddig tehát rendben vagyunk.

A birtokvásárlás megtörténte után az a kérdés merült fel, hogy az erdélyi róm. kath. status miként jövedelmezti a radnóthi dominiumot? — A legközelebbi napokban Gyulafehérvárt megtartott statusgyűlés a kérdés felett is határozott. — Ugyanis ez ügy felett folytatott hosszas és beható tanácskozás után kimondotta, hogy a radnóthi ura-

dalmat nem adja haszonbérbe, hanem házilag fogja kezelni.

Megvalljuk, hogy a statusgyűlés eme határozata örömmünkre szolgál. Örömmünkre szolgál azért, mert meg vagyunk győződve, hogy míg ez az uradalom, ott az erősen túlnyomó számban oláhság által lakott „Mezőség” szélén, az erdélyi r. kath. status közvetlen felügyelete s így erkölcsi befolyása alatt áll, magyar nemzeti ügyünket minden valószínűség szerint biztosabban és hatályosabban fogja támogatni, mint a hogy az támogatva lett volna akkor, ha az uradalom kitudja milyen nemzetiségű, gondolkodású, érzelmű haszonbérbe kezeibe megy át. — Magyar ember ekkora birtokot haszonbérbe nehezen vesz, mert a szükségeltető forgó tőke felett nem rendelkezik; ez okon ha a haszonbérbeadás mondatot volna ki, nagyon valószínű, hogy Radnóthra olyan haszonbérbe ül be, kinek jövedelem sok kell, de a magyarság ügyével éppen nem törődik s Radnóthon egy olyan telep rendeztetik be, mely minden egyéb lesz, csak magyar hazafias érzületű telep nem.

Ilyen telepek az eladott, vagy haszonbérbe adott magyar birtokok területén — fájdalom — nem ritkák, sőt tán már is igen sürűek, s a kár, a romlás, mely hazafias, vallásos és közművelődési érdekeinkre innen származik: nagy, akárhány helyen helyrehozhatatlan.

Nagyon is érdekünkben áll tehát gondosan vigyáznunk, hogy az ilyen telepek, főleg a volt Erdély területén, ne szaporodjanak.

Mi hisszük, hogy az erdélyi róm. kath. status törvényhozó testülete mikor kimondta, hogy a radnóthi uradalmat nem adja haszonbérbe, hanem házilag fogja kezelni, nem csak a jövedelmezőségre, hanem azon a vidéken lakó magyarságunk érdekeire is tekintettel volt s az eshetőlegesen több jövedelemmel magyarságunknak azon a vidéken biztosabb védelmezhetőségét előbbre becsülte.

Mint pár százezer róm. kath. vallású, minden ízében magyar honpolgár képviselő testületének kötelessége is volt így gondolkoznia és így járnia el. — A magyar egyháznak a kezei között levő nagy vagyonnal a magyar érdekeket is első sorban kell szolgálnia és támogatnia, mert az a vagyon egyszersmind magyar nemzeti vagyon is.

Mivel a statusgyűlés ezen ügybeni eljárásában a magyar hazafias érdekeket is szorosán szemel előtt tartotta, részére elismeréssel tartozunk s ezen elismerésünknek e helyen kifejezést is adunk.

Vajha a magyar egyház vagyonának kezelői mindenütt szemük előtt tartanák a kétség alá vonhatlan igazságot, hogy az a vagyon, melyet ők kezelnek, haszonélveznek: egyszersmind magyar nemzeti vagyon s ez okon a magyarság érdekeit minden téren és minden irányban támogatni elengedhetlen hazafias kötelességüknek ismernék s a szerint is cselekednének.

B. Kemény György jubileuma.

Báró Kemény György főispánjának jubileuma megható ünnepélyességgel folyt le folyó hó 19-én vasárnap Tordán.

A jubileum délelőtt 11 órakor az újonnan épült díszes megyeház nagytermében, a törvényhatóság diszülésével vette kezdetét. A törvényhatóság teljes számmal megjelent tagjain kívül számos küldöttség s érdeklődő közönség — a karzaton díszes hölgyközorú — zsúfolásig megtöltötte az impozáns termet. A „tordai dalkör” a hymnust elzengve, Gál Jenő a megye felvinczi kerületének országos képviselője emelkedett szellemű beszédben tolmácsolta a törvényhatóság hálás elismerését szeretett főispánja iránt. Vázolva főbb vonalaiban áldásos működését.

Erre a jubilans válaszolt rövid, de gazdag tartalmú beszéddel, melynek végén a könnyekig meghatótt ösz férfú a megyei tisztviselői nyugdíj-alap javára ötszáz frt adományt ajánlott fel. A felzúgott éljenek elhangzása után Nessenfeld Miklós városi tanácsos szavalt a mély érzéssel és költői lendülettel irt alkalmi ódáját, mely általános tetszésre talált. Az énekkarnak újra megzendülő dalával

TÁRCZA.

Cserepes Kati.

Hire jár a faluban,
Nagy hire jár annak,
Hogy Cserepes Katiék
Igen vigan vannak.
Hire jár a faluban,
S nem érhetik eszszel,
Hogy minden harmadnapra
Egy-egy legény vész el . . .

Nagy Andrásné fiából
Legszébb legény vált ki —
Cserepes Katiékhoz
Éjjel, titkon járt ki.
Egyszerre csak beteg lesz,
Beesik az areza —
S harmadnapra kiteszik
Gyászos ravatalra . . .

Kis szobában hat gyertya
Halványsárga fényt vet —
Cserepes Katiékhoz
Hallzik át az ének.
Hat gyertya halvány fényét
Átszűri az ablak —
Cserepes Katiéknál
Hej, még nem alhatnak.

— „Anyám, én beteg vagyok!
Fáj a szívem, lelkem.
Jól tudhatod hogy ő volt

Egyetlen szerelmem . . .
Térden esdett előttem —
De elűzted mégis . . .
Megölted . . . de úgy érzem,
Hogy meghalok én is . . .!”

— Megkondul a vén harang
Negyednapon reggel.
Szegény Cserepes Kati
Ép' erre ébred fel.
Felöltözik fehérbe.
Mosolyog is lágyan —
— Fehér menyasszony-virág
Diszeleg hajában. —

Szegezve a koporsó,
Sárga szeggel verve.
Hat legény, talpig gyászba,
Vállára emelte. —
Indulni kész a menet,
Hangzik már az ének,
Mikor Cserepes Kati
Odafut közéjük.

— „Ne vigyétek . . .! nem adom . . .!
Tegyétek le kérlek!
Még egyszer lássam arczat
Szívem szerelmének!
Még egyszer szívjam csókját,
Mint álomba tettem . . .
S aztán . . . jertetek vissza
Utánam, érettem . . .!”

. . . Hire jár a faluban,
Nagy hire jár annak.
Hogy Cserepes Katiék

Sötét gyászban vannak.
Fekete ravatalon
Fehér leány alszik —
S Cserepesné őrjögő
Zokogása hallszik . . .

Szabó Ferencz.

Egy farsangi éjszaka.

— Irt: Besselièvre. Franzából fordította V. D. —
(Folytatás)

II.
Rajbold Viktor; a jelenkor arany ifjúsága között oly ritka, férfias, egyszersmind jellemes ifjai közé tartozott. — Ruolz nyomdokait követve, hogy egyik legszemlemből írók kifejezésével éljek. A jelenben divó féktelen kihágásoktól undorodott; és ha nem tartotta volna meg teljesen és egészen szellemi erejének ez üdőségét; a mely oly gyorsan elhervasztja napjainkban az ifjúságot, veleszületett természetének jelessége nem multa volna felül szíveét. Miután kilépett az asztalos kézműves szobájából Viktor, megállott a bejárat küszöbénél és gondolkodóba esett. — Igen, igen, csak ez az egyedüli mód van, — mormogá, — csak ez az egyedüli. Igen, a pillanat rám nézve megérkezett, hogy átlépjem az atyai akarat Rubiconját. Hanem Pólit látom kellene . . . Vagy, ha tehetném, legalább egy levelet juttathatnék kezébe . . . Istenem! csak ne kételkednék szándékom tisztaságában, csak ne utasítaná vissza tervemet! De ő engemet szeret, szeret! . . . Oh, ő bele fog egyezni mindenbe. Az ifju mintegy gépszerűleg fordult a sötét faszor felé. türelmetlenül rágicsálva körmeit. Ugy tetszik neki mutha megnitott volna s szoba ajtója a melyet m st hagyott el.

a díszülés véget ért, kezdődött a küldöttségek tisztelgése. — Első sorban a jubiláló megye tisztikara s ezután az egyes felekezetek küldöttségei. Első sorban a róm. kath., azután a nagyenyedi ev. ref. egyházmegye lelkészi és gondnoki kara, melynek érzelmeit, egyszersmind az egész erdélyi ev. ref. egyház halás elismerését főt. Szász Domokos ev. ref. püspök tolmácsolta, ki a jubilálás és családja iránti kiváló tisztelete jeléül személyesen megjelent és ez ünnepélyen egész végig részt vett. Következtek a román, a lutheránus, unitárius és zsidó hitfelekezetek és még számos küldöttség. — Délután 2 óraker a kaszinó nagytermében díszlakomára gyűltek össze az ünneplők, körülbelül 300-an, kiknek egy része azonban, a hely szűke miatt, az udvaron terített asztalok körül foglalt helyet. A pohárköszöntők sorát maga a jubilálás nyitotta meg, él-tette a királyt és fenséges családját. Utánna gr. Bethlen Géza, a megye vezérfőúrjának egyike Tisza Kálmánra és bölcsen kormányzó társaira mondott köszöntőt.

A jubilánst gróf Beldi G. nagyhatalással köszönté fel, érdekes történeti reminiscenciákat sorolva elő a Beldi és Kemény család multjából. Köszöntőt mondtak még e megye tisztí karára. Szász Domokos püspökre, Gál Jenőre, az óda írójára, Kővári Edőre, ki a jubilálás arcképét ez alkalomra meglepő hűséggel életnagyságban festette le. Az arckép a díszülésen ünnepélyesen lepleztetett le.

A hivatalos toastok során kivüliek közül felemlítjük a Tisza Lászlót, ki szellemes beszédben ürité poharát Torda városára és pártkülönbség nélkül annak polgáira; főt. Szász Domokos püspök nagyhatalú köszöntőjét, ki előrebocsátva, hogy a Kemény-család ünnepélyben neki, mint a Szász-család képviselőjének résztvenni kedves kötelességül tekintette, a jubilálás némes jellemének illusztrálásul felemlíté, hogy néhai Szász Károly halála után 1854-ben a Telekyek, Zeykek, Bánffyok, Bethlenek s Kemény-családok tagjai közül többen egy nyilatkozatot irtak alá, melyvel kötelezték magokat arra, hogy az elhunyt kiskorú gyermekeinek nevelési költségét fogják fedezni. Az aláírt nyilatkozatot, mint drága ereklyét a család ma is kegyelettel őrzi. Az aláírók közül most már csak a jubilálás van életben. A lakoma mindvégig kedélyes hangulatban folyt le és este táncvizigalom fejezte be az emlékezetes napot.

„Országos közegészségi egyesület.”

Az 1885. évi orvosi congressuson hazánk elsőrendű közegészségi szakférfiai, előzetesen államférfiakkal is megbeszélve az ügyet, ajánlatot tettek egy országos közegészségi egyesület alakítására. — A congressus számos tagja szólott az ajánlatról, valamennyien pártolólág, sőt lelkesedéssel, szem előtt tartva az elérhető nagy eredményt.

Referensek e tárgyban: dr. Markusovszky miniszteri tanácsos és dr. Fodor József egyetemi tanár voltak; a tárgyhöz szólók közül kiemelhetők: a referenseken kívül, dr. Patrubby elnök, Budapesti tisztí orvos, dr. Hintz kolozsvári gyógyszerész az országos gyógyszerészegyesület nevében, dr. Korányi egyetemi tanár, dr. Csatári az államvasutak főorvosa, dr. Chyzer Abaujmegye főorvosa.

Végül bizottság lett kiküldve az alapszabályok végleges megalkotására, e bizottságba megvénkből dr. Ma-

gyari Károly, dr. Nagy Károly és dr. Reiner Zsigmond küldettek ki.

Az egyesület azóta megalakult. Alapszabályai meg-erősítettettek.

Alapító tagdíj egyszersmindenkora 50 frt. Rendes tagdíj évenként 3 frt. Pártoló tagdíj 1 frt.

Az egyleti közgyűlés október havában fog tartatni. Aláírási ívek a Nagyenyed vidéki szakosztály részére dr. Magyar Károly, dr. Bocz József és dr. Winkler Albert congressusi tagokhoz küldettek.

Es most adjuk át a szót két hivatott szakférfiúnak, kik az egylet érdekében a congressuson felszóltak.

Dr. Fodor József referens így szól:

Rögen megérett az eszme Magyarországon, hogy közegészségügyünk emelésére a társadalmi akciózt is fel kell használni; hogy közegészségügyi egyesületet kell alkotnunk. Mondhatni, hogy csupán a jó alkalom hiányzott, hogy az eszme testé válljék.

Imel az alkalom elérkezni ígérkezik. Országos kiállítás rendezett Magyarországon, egybe hordva mind azt, a mit anyagi és szellemi téren bír; e kiállításra széles körű közegészségi kongressus tervezetett, a mely hivatva volt egybegyűjteni az ország minden részéből azokat, a kik egy közegészségi egyesületben részvételre érzéssel, annak alapítására hivatással bírnak.

Morális kötelességnek tartották nézettársaim és tartottam én ezt az alkalmat felhasználni arra: hogy egy közegészségi egyesület alapításának eszméjét felhangoztassuk, és hogy ahhoz a szükséges munkálatokat megtegyük. Ezen egyesületnek programját van szerencsém — indítványozó társaim s magam nevében — előterjeszteni.

A tervezett egyesület első sorban azzal a feladattal bír, hogy az egészség egyéni, társadalmi és nemzetgazdasági jelentősége iránt a közvéleményt felvilágosítsa.

A közegészségügy a külföldön éppen annak köszönhető haladását, hogy a társadalom minden osztálya, nevezetesen annak gondolkodó része ismeri és méltányolja az egészség oltalmazását. Magyarországon ez az ismeret még csirázóban van, a méltánylás pedig inkább szóban, mint tettben nyilvánul, még pedig a legelső osztályoktól föl a legfőbbekig. Magyarországon öntudatos és fáradságtalan munkával kell arra tönni, hogy belássák, hogy az ember élete, egészsége kincs, a melynek elvesztése nyomorral és a közvagyon csorbitásával jár. — Alulról fel, a legmagasabb körökig kell vinni ezt a meggyőződést, csak így lehet várni, hogy eme körök intézkedéseiben; a parlament törvényeiben, a miniszteriumok s más hatóságok közigazgatásában a komoly s áldozatkész cselekvés uralkodó válljék. Szerete a társadalom minden rétegébe el kell terjeszteni az egészség méltatását, ekkor fognak azok tevékeny munkái és nem csupán részvétele szemlélői a közegészségügyért buzgólkodók törekvéseiknek. — Be kell oltani az egészség becsülését a nép legelső osztályába is, a munkás emlékezetébe, a földmives öntudatába, a mely osztályok legtöbbet, existenciájukat, családjuk fenntartását kockáztatják az egészség oltalmának elhanyagolásával.

A javasolt egyesület mindenek előtt tehát az egészségügyi felvilágosítás egyesülete.

Hihetetlen, mennyi ártalom, sőt egyenes veszély fenyegeti úgy az egyes egyén, mint a társadalom jólétét

Viktor elhallgatott; a hajadon homlokán nyugtalanító felleg vonult végig.

— Csak — folytató Viktor — bizalmad legyen bennem, miként bizalmadnak kell lenni abban, a kit szeretsz s a ki téged szeret.

— Mit tegyek, mit kell tennem? — kérdé a hajadon megindult hangon.

— Kövess engemet, Pólikám!

— Elhajgyam atyámat . . . anyámat! . . . Oh, mit tanácsolsz!

— Csak egy napig hagyj őket kedvesem, drága Pólim, igazán elhagyás lenne-e ez? . . . És e napot egy öreg rokonomnál fogod eltölteni, ki ismeri szerelmemet s a kinek annyit beszéltem az én szeretett Pólimról, hogy már őt ismeretlenül is szereti . . . Hát hogyha még meg fogja ismerni?

— De . . . én nem értem az egészet — rebegé a hajadon.

— Hogyan! nem értenéd Pólikám? Atyám ellene van összekelésünknek igaz, hanem atyám becsületos ember. Oh, e tekintetben jóállók érette. Es hogy ha meggyőződve lesz arról, hogy én bajba hoztam egy leányt, mint te, ő leend az első, arról biztosítalak, a ki rajta lesz, hogy becsületét visszaadjam! — Egyébiránt, mihelyt nagynéném kezére rábiztalak, ez a derék asszony mindent megteszen. Az én jó néném egy kissé ugyan regényes — tévé hozzá Viktor mosolyogva, — hanem a dolog jelen állását tekintve, szeretem e lelki hajlamát, melyet nem régen még gúnyval illetem, melyet csaknem lelki gyöngegségnek tekintettem . . .

Póli megindulva újra rebegé:

— Hogyha atyád megtudja . . . Oh, ha magamra hárítom haragját megvetését . . .

— Pólikám, nemcsak hogy így nyerb-oljuk ki atyám

az egészségügynek elhanyagolása, az egészségügyi hiányoknak nem ismerése, nem méltatása következtében. Emberek s egész községek ártalmas vízzel élnek, egészségtelen talajon és lakásban laknak, tisztátalanságban tengődnek, fertőzőeknek vannak kitéve, csorbítottak táplálékukban: és nincsen senki, a ki emez egészségi hiányokra szemmel bírna; s ha a hatósági orvos figyelmeztet is ama hiányokra, az ő szava pusztában vész el.

Egyesületnek, mivel és lelkes emberek közös munkájának több előnye van itt; az egyesület nemcsak meg-látja a közegészségi állapot hiányait, hanem az ő szava visszhangot, bizalmat ébreszt a polgártársak körében. — Azért fontos és fundamentalis feladata a szóban forgó egyesületnek, hogy a közegészségre ártalmas tényezőket az országban, valamint annak részeiben, a városokban, községekben stb. figyelemmel kísérrje, megvizsgálja és megszüntetésükre hasson.

A közegészségügy terén az orvos a szakértő tanácsadó, azonban csak ritkán — kivételesen — a végrehajtó is. A végrehajtás majd a közigazgatás, majd a közoktatás férfainak a kezében van, majd a technikus értelmétől s buzgalmatól függ.

Hogy mindeme faktoroknak működése harmonikus, üdvös legyen, meg kell értenünk egymást. Az orvos és hygienista abszolút tanácsát az adminisztráció nehezségeivel meg kell egyeztetni; az egészségnek követeléseit a technikanak meg kell bírálni a végrehajthatóság szempontjából. A míg orvos, technikus, a közigazgatás egymással mit sem törődve, a saját körükben mozognak, — addig nehezen halad az egészség ügye: a könnyű tanácsot ritkán követi a nehézkes végrehajtás.

(Folytatása következik)

A Bethlen-főiskola önképzőkörrel.

Szeptember hó 18-án délután 2 óraker volt a közös önképzőkör gyűlése, melynek tárgysorozata következé:

1. „Álmodtam szépet, gyönyörűt” Petőfitől, szavalta Bartha Albert II. éves theologus. 2. Ágoston Géza III. th. felolvasta Szabó Jenő I. th. két költeményét. 3. Elekes László III. th. felolvasta „A hogy szokták mondani” című népies irányu elbeszélését.

Bartha Albert szavalata több helyen nem sikerült, minek oka az, hogy pesszimisztikus hangulatán nem uralkodott, minélfogva hangszíneze sok helyt oda nem illő volt. — A Szabó Jenő költeményei alkotójuknak dicsegetésre vannak. A felolvasásra vonatkozólag csak annyit jegyzünk meg, hogy igen érzélgős volt, mi nem egyszer nevetésre adott okot a felolvasás alatt. Ez figyelmeztetés, hogy a felolvasó máskor a szebb izléshez alkalmazkodjék. Elekes László felolvasását éber figyelemmel hallgatta a gyűlés.

Ennek végeztével volt elnök, alelnök és titkárválasztás, melyről irtunk volt ugyan, de némi változás történt azóta. Elnök Elekes László III. th., alelnök János Zoltán III. th., titkár Karácsony Endre VIII. gimn. tanuló. — A bizottsági gyűlés pedig a maga kebeléből könyvtárrórré választotta Zajzon János III. éves theologust.

Szeptember 25-én délelőtt 9 óraker volt a theologiai önképzőkör első rendes gyűlése. Tárgysorozata a következő volt:

beleegyezését, hanem én is így menekülhetek meg a házasság elől, a melybe bele akar vonni és a melyet napoként késleltetek.

— Oh, beleegyezem Viktor, — szóla a hajadon — beleegyezem! Szerettek . . . a tied vagyok. Tégy velem a mit akarsz! . . .

Amit a szerelem némi küzdelem nélkül nem vihetett ki, a féltékenység, éles fogaival marcangolva ezen ifju szívet, egyszerre véghezvívte.

A féltékenység nem-e a legjobb fűszer és a legbiztosabb támasz e törékeny valamihez, melyet szerelemnek neveznek?

Viktor nem fojtotta el a mosolyt.

— Pólikám, — szóla — az éj beálltával légy itt e fásor bejártánál, eljövök érette.

— Holnap? . . . — szóla Póli észrevehető csudálkozással, önkénytelenül — azt hittem . . .

Erre elhallgatott.

— Igen kedvesem, ma azon családhoz megyek estélyre, a melyet szegény atyám jövendőbelimül akar választani. Egyébiránt értekezniem kell az én jó nagynéném, azután kifűzzük tervünket és holnap végrehajjuk. Derült mosoly vonult végig a hajadon arczáu.

Viktor újból megragadá Póli kezét. — A két ifju mintegy ellenállhatlanul egymáshoz simult; az ifju ajkai a hajadon homlokát érinték és ez édes, kellemes érintés a legédesebb csók összhangzatának zajába vegyűle.

Eljegyzési csók volt ez!

Viktor távozott anélkül, hogy mert volna visszafordulni, Póli pedig mintegy elalélva érzé magát, kénytelen volt egy kőfal szegleténél megtámaszkodni.

Viktor alig tért be az utcába, egyszerre csak érzé, hogy egy erős kar ragadja meg — s hozzá e szavakat intézi:

1. Megnyitó in-theol. 2. Ertekezés a ról és előnyeiről. Felvalat Szabó Jenő I.

Szept. 25-én d

zókör második rende

1. Titkári beszéd Kszavalt Szabó Jenő

bert felolvasta Szabó költeményeit. 4. Kölsalamon” című köl

Ezzel kapcsololapjának első száma

„Haladjunk.” — Taszerkesztőtől. Kereszcsontól. A reketymeséli Németh S.

képzőköri és színház

A theologia-ak

egy „Hangya” című

még nem nyert és

zékeny eljárásban

ratott, mi jó ajánló

A városokban

megkezdte szereplés

oly tehetségekkel

merésünkben részes

tüntetőleg nem látó

De nemcsak e

elismerőleg kell nyi

a legutolsóig, mind

telem vezetése. Az

akarak, főleg kieme

a melyek a többiek

„Egy katona

kerültek a napokban

Az első regényes

esélyei s D. Euner

kevésbé megérdem

igazság sujtoló keze

esik a nézőnek lát

negy felvonáson ke

csupán azért, mert

Igaz, hogy ez által

katonai törvények

színmű írói még

sujtolják. Az az ele

bűnös felett az V-i

ki minket s nagyon

hogy kikiáltuk: „

e megoldás helytel

Általán a me

vetelőbbek vagyun

zatos vigjáték, foly

tésre ingerel, figye

köti le, mint inkább

mással homlokegye

s még sem mond

voznak a sabinnól

— Megállj,

— Ah, ön

— Igen, én

szabad kérdenem?

— Hogy ho

Viktor hebegve

— Ah, ah

oly zavartul néze

volna a tűzre.

— En, éde

— Igen, h

maszk; látod, hog

Ugy tetszik, hog

És a derék

keresne.

Viktor nem

keztében, és hog

sen látó itész sz

vetkezménye vol

kára nyomott, m

nyomott hagyott

— De, ter

itt az én régi m

nincs az messze

hogy te most el

— De ked

— Semmi

tedd be többé a

viseli magát, jeg

az ilyen dolog k

hogy hogyan h

ért-lembe véve.

1. Megnyitó ima. Irta és elmondta Czsell Ignác IV. theol. 2. Ertekezés a keresztes háborúk czéljáról, hasznáról és előnyeiről. Felolvasta Kóbori János II. th. 3. Szavalt Szabó Jenő I. theológustól.

Szept. 25-én délután 2 óraker volt a közös önképzőkör második rendes gyűlése, következő tárgysorozattal: 1. Títkári beszéd Karácsony Endrétől. 2. Egy részletet szavalt Szabó Jenő Arany „Katalin“-jából. 3. Bartha Albert felolvasta Szabó Jenő „Művész“ és „Memoire“ című költeményeit. 4. Kóbori János bírálta Szabó Jenő „A vén Salamon“ című költeményét. 5. Előterjesztések.

Ezzel kapcsolatban megemlítjük, hogy az ifjuság heti lapjának első száma megjelent szept. 19-én. A lap czime „Haladjunk.“ — Tartalma: Irányelveink, Németh Sándor szerkesztőtől. Rekettyefa bokrok alján P-től — hoz, Karácsonytól. A keresztyénség fejlődése. A molnár (népmese), meséli Németh S. Magasztaló ima, Németh S.-tól. Önképzőköri és színházi tudósítás. Szerkesztői üzenet.

A theologia-akadémia ifjuságának egyrésze kiadott egy „Hangya“ című élelzetet, mely — mivel létjogosít meg nem nyert és igen „kofaszellemű“ — abban az előzetes eljárásban részesült, hogy az első száma elkoboztatott, mi jó ajánló levél a szerkesztőségnek.

R-s.

Színészet.

A városunkban időző színtársulat több mint egy hete megkezdte szereplését s bár megvagyunk győződve, hogy oly tehetségekkel rendelkezik, minők itt mindig elismerésünkben részesülnek — városunk közönsége szinte tüntetőleg nem látogatja a művészet templomát.

De nemcsak egyesek, az egész társulat működéséről elismerőleg kell nyilatkoznunk. Elkezdve az első előadásra a legutolsóig, mindenütt meglátszik a tapintatos szakértelem vezetése. Az öt előadás közül, mikről itt szólanunk, főleg kiemelem a hétfői és keddi előadást, mint a melyek a többiek felett előnyösen sikerültek.

„Egy katona története“ s a „Sabin nők elrablása“ kerültek a napokban színre. Nálunk mindkettő újdonság. Az első regényes színmű; hőse egy katona, kit a sors esélyei s D. Ennery meg Cormon kegyetlensége, a legkevésbé megérdemelt helyzetbe juttatnak, míg végre az igazság sujtoló keze eléri a valódi bűnöst. Szinte rosszul esik a nézőnek látni, miként szenved egy derék katona négy felvonáson keresztül oly iszonyu kínokat s mindezt csupán azért, mert eleget tesz erkölcsi kötelességének. Igaz, hogy ez által ellenkezésbe jő — a darabban — a katonai törvényekkel, ám azért bocsánatot adatik neki; a színmű írói még a katonai törvényeknél is szigorúbban sujtják. Az az elégtétel, mit a hős a titokban lappangó bűnös felett az V-ik felvonásban nyer, korántsem elégit ki minket s nagyon hajlandónak érezzük magunkat arra, hogy kikiáltuk: „vagy minden emberismeret hazug, vagy e megoldás helytelen.“

Általán a megoldás, a vég az, a mi iránt a legkövetelőbbek vagyunk. A „Sabin nők elrablása“ egy bohózatos vígjáték, folytonos derűtségben tart, hangos nevetésre ingerel, figyelmünket nem annyira a mű megoldása köti le, mint inkább a minden percében előforduló, egymással homlokegyenest ellenkező helyzetek összehozása: s még sem mondhatnók, hogy egészen megelégedve távozzunk a sabin nők elrablásából, sőt elismerjük, hogy a

mű végén több oly nevetető fogást használ a szerző, mi elfeledtetni velünk a mese illetőleg megoldása gyarló voltát. Annyit nevetettünk a darab 3 felvonáson át, hogy szinte elég volt; valóban kíváncsiak voltunk, mi marad a 4 ik felvonásra. A mi furcsaság itt előfordult, azonnal észrevehető, hogy nem a darab természetéből kifolyó s csakis az említett kategóriába tartozik, — teszem fel: a meleg viznek thea helyett történt megivása, az általános csomagolás, a miben az ehhez nagyon is hozzá szokott Marosan szintén részt vett. Figyelmes nézőnek mindezek azonnal feltűnnek.

E két rövid számadással a két új darabról, mint mindig, most is tartozunk. — Hátra van a szereplőkrol mondanivalóm nagyobb része. Öt előadást néztünk végig, csaknem mindenikben ugyanazon személyek játszottak, minő sikerrel? említém fennebb. Előadásuk sikere kezd meggyőzni azon újabb felvetett kérdés igazsága felől: vajjon képes-e a színész komoly és vig szerepeket egyforma sikerrel játszani? s vajjon ebben áll-e a művészet? Valóban ebben áll. E társulatnak egy pár tagja szintén igazolni látszik e feltevést. — Az említett öt előadás sikerét főleg Láng Ödön, Zoltán Gyula, Tóth Béla, Paksy József, Pelsőczy, Kovácsicsné, Tolnayné és Zoltánné eszközölték correct alakításukkal.

Minderről részletesebben lapunk jövő számában szólnunk, addig még nézzünk végig egy pár előadást, hadd legyen ítéletünk annál erősebb. Azt azonban újlag hangsúlyoztatjuk, hogy e társulat sokkal kiválóbb pártfogásra érdemes, mint a minőt eddig közönségünk részéről tapasztaltunk.

D. I.

CSARNOK.

A másnap.

— Uti naplóból. —

(Folytatás)

Közbe a vendéglős is megjött a templomból: egy alázatos kis emberke, apró, csillogó szemekkel, mosolygó ajkakkal s egyetlen dísz és büszkesége mellközépig erő veres szakállal. Olyan édesen beszélgetett velünk, olyan nagy érdeklődéssel tudakozódott utazásunkról, olyan erősen sajnálkozott megadásunk felett, hogy kibeszélhetetlen. — Mikor elbucszunk, kijelentette negédesen, hogy háza tárva-nyitva áll előttünk minden pillanatban, mintha bizony azt mi nem tudtuk volna! Meghívott, hogy legyünk vendégei az éjszakára, mert ha kell, husz ágyat is rendelkezésünkre ad, mivel pedig nekünk nem kellett olyan sok, megmondtuk a nagylelkű embernek, hogy majd csak hazamegyünk Marburgba s ott aluszunk ki magunkat. És ezzel magunk elébe vettük a várost.

Az egyik studens járt még Wiesbadenben s ő volt a vezetőnk.

Legelőször a „nagy árucarnok“-hoz mentünk. Utközben mindenütt feltűnt nekem az a különbség, mely van a többi német városok és Wiesbaden között. Itt már nem találkozunk az ember azokkal a szűk utcákkal, hol két szekér is alig kerülheti ki egymást; nem botlik mind-egyre azokba az egyhangu két-három emeletes német-házakba, melyek szűk helyre szorítva, az égit érnek fel. Vannak ugyan itt is ilyen építési házak, de a modern-építészetre is lépten-nyomon rábukkan az ember. Maga az árucarnok is egy pompás és észszerű épület. Wies-

baden egyik legszelebb utczájának két oldalára, szembe egymással, éppen a nagysétátér közvetlen-közébe van építve. Mindkét épület földszinti s nyitott és oly széles folyosókkal van ellátva, hogy bár a folyosók egy részét elfoglalja a különböző árusok kirakata, mégis legalább 10—12 ember sétálhat igen könnyen egymás karjába fogódzva. Mert ilyen helyt, legalább a németföldön, ugy szoktak sétálni, hogy az ember egyik a másikat nehogy elveszítse. Ez a két árucarnok reggeltől estig folytonosan telve van, hol idegenek, hol fürdővendégek, hol városiakkal s rendszeren mind a hárommal, mégis az ügyes és gyakorlott kereskedők egyetlen egy embert se eresztenek egy el maguk előtt, hogy meg ne szólítsák s valamivel meg ne kínálják.

Mikor mi ide érkezünk, akkor is telve volt a csarnok. Szépen befurrtuk magunkat két sétáló emberson közé s rohantunk tovább az árral. Mikor az előttünk menő sor megállott, mi is megállottunk s ilyenkor a kereskedők majdhogy le nem húztak a lábainkról, de hiábaaló volt minden, mert nem igen volt bátor águnk a vételhez. Ugy jártuk végig a két csarnokot, hogy még egy tüérot sem vettünk, pedig mennyi minden van ott s milyen újdonságok!

Az egyik épület városfelőli végén van a „keleti bazar“, mely keletnek minden szebb és nevezetesebb produktumaiból mutat fel valamit s a szó teljes értelmében véve: szép. Itt eltöltöttünk vagy három fertály órát s a mint a különböző cikkekkel nézegettük, eszembe jutott, hogy istenen, milyen jó lenne, ha mi is állítanánk Európa nagyobb s elevenebb városaiban ilyen bazárokat, hadd ismernék meg a mi honi gyártmányainkat s méltányolnák, ha egyébert nem, legalább azért a magyart. És ez kérem szépen nem lenne bolondság! — A világpiac megszűlné a versenyt, pénzt adna iparosaink kezébe, kedvet adna nekik a munkára s lenne élet, lenne dicsőség, lenne pénz; míg így csak tespedés, szegénység és kétes hirnévvel dicsekedhetünk.

Az árucarnok közelében van Wiesbaden egyik legnagyobb szépsége a „nagy sétátér“. Nem hiába neveztek nagynak, mert valóban akkora, hogy másfél óráig mind kerülünk s mégis csak a szebb és látogatottabb részt jártuk be. Az embertömég itt is hullámozott a gyönyörű utakon s a százados fák között. — Némelyek a padokra telepedtek le, mások pedig a halastót nézegették vizga szemekkel, melyen a kis csolnakok egyik a másét érték s próbálták versenyt uszni az egykedvű hatyukkal. A csolnakázók nevetgéltek, boldognak érezték magukat, de a legboldogabbnak látszott vonta egy fiatal szerelmes pár, mely egy kis lélekvesztőn maga meg magát s oly édesen beszélgetett, hogy az evező sokszor meg is állott...

A tó szélénél mi is megállottunk s mondhatom, hogy a látvány, mely itt előnkbe tárult, kellemes benyomást tett ránk. — A tó közepén egy kis sziget van, mely az emberi kezek által csclódásig hű sziklává van alakítva. A szikladarabok közül magas sugarakban omlik ki a párolgó langyos víz. A vízben a halak számtalan ezrei uszkálnak s némelyik oly nagy, hogy szinte megkivánja az üres gyomorral ott járó ember. A halak arany, ezüst és közönséges színek s oly szívesen kappják el, ha valaki kenyérmorzsát dob oda nekik. Ilyenkor aztán van harez, mert százan is reá futnak az egyetlen darab morzsára s végül mégis csak egy lesz. A tó szélén mindennél magas hársak nyulnak az ég felé, melyeken hangzik az erdők dalosainak éneke. És még ha ehhez hozzáadjuk azt az életet, mely a víz tükrén, a tó partján, az egész téren honol, akkor azt hisszük, hogy ki van egészítve a kép.

A figyelmes szemlélő tekintetét azonban nem kerülhetné ki azok a vas diadaliv formák se, melyek a halastót körülölelő széles sétauton vannak 15—20 lépésnyire egymástól felállítva. E vasívek arravalók, hogy estélyek és ünnepélyek alkalmával a rajtok minden oldalról kiáramló gázt meggyujtsák s ilyenkor az egész iv úgy tűnik fel, mintha izzó tűzben égne, a sétátér pedig egy tündérkertté változik át, melyben ezer meg ezer fény árasztja a világosságot. Ezt a jelenetet magam sem láttam, mert csak ritkán fordul elő s akkor is este, én pedig estét nem értem Wiesbadenben. Azonban nem kell hozzá valami nagy gondolkodó képesség, hogy az ember el tudja képzelni, pedig azt mondják a kik látták, hogy képzel, képzel, nagyokat képzel az ember, de az soha sem felel meg a valóságnak. Lehet, hogy van némi igaz ez állításban s legnagyobb mérvben igaz az, hogy ebből is kiérzik a német öndicsőítés kellemes illata.

Miután a sétátéren jól kísértünk és néztük magunkat, elmentünk a „Kochbrunnen“-hez, mely körülbelül a város közepén fekszik s a mint elnevezése is mutatja, meleg, ásványos forrás. Idáig fedett csarnokok vezetnek a sétátérről s ezek alatt is folytonosan hullámozik a nép. A ki Wiesbadenben jár, az okvetlenül elő ide, hogy igyék egyet a forrás vizéből, melyről azt mondják, hogy jó mindenféle betegség ellen. Hát még aztán mennyien jönnek az ország minden részéből; külföldről, a kik aztán itt megtelepednek s itt hetelnek, itt nyaralnak. Maga Vilmos császár is többször időz e fürdőhelyen; s — a mint hallottam — még a mi királyasszonyunk is volt itt több alkalommal s közeliből a tavaj újraon is töltött itt egy

(Folytatása következik)

nehány napot. Az ilyen magas vendégektől is van tán, hogy e fürdőhely nem szegény embereknek való. Méreg drága itt minden, csak egyedül a „Kochbrunnen“ vizét adják ingyen. Mert azt ingyen adják mindenkinek, a ki csak egyszer feltátja a száját.

(Vége köv.)

VEGYES HIREK.

— **Az erdélyi róm. kath. statusgyűlés.** Az érdeklődés, ámbár kevesebb tag jelent meg, mint a múlt évben, élénk volt a közgyűlés iránt, melyet isteni tisztelet előzött meg. A pápa ő szentsége és Simor bíbornok-érek, primás ő Em.-hoz üdvözlét küldése határozatván, megkezdődött a tárgyalás sora oly módon, hogy az igaztanács jelentése a 15-ös bizottságnak a dr. Mohay előadó által felolvasott véleményével boesáttatott tárgyalás alá. Ezek hosszú során át a jóságok kezelése képezi a viták legfőbb anyagát. A nagymási uradalom házi kezelése nem lévén eredményes, haszonbérbe adatott. Ámde a mostani bérlők 110.000 frt 5% költsön megadását kérték, mit a gyűlés megtagadott, igen helyesen, mert ennek biztosítékul egy 120.000 frtot is alig érő jóság lett kinalva. E tárgynál főleg Ugron Gábor, gr. Haller Jenő, Sigmond Dezső, Miksa Elek szólaltak fel s ugyancsak ők voltak Gecző Jánoson, dr. Klein Adolfin és Kovács F. apátplebánuson kívül a radnóthi uradalomnak házi kezelése, avagy haszonbér által való értékesítése heves kérdésében a több szónokok. Ez uradalom haszonbérletére ugyanis felhívás tétetett közbe, de csak egy ajánlat tétetett Jonas Adolf püspöki haszonbérlet által, ki 46.500 frt évi bért ajánlott, de később ajánlatát csak módosító feltételek mellett volt hajlandó fenntartani. A vita áthuzódott 22-re s akkor is csak névszerinti szavazással lehetett a többséget megállapítani, mely a házi kezelést határozta el. E hosszadalmas vita után a tagok egy része hazautazott, úgy hogy már az este 6 órakor és 23-án tartott gyűléseken kevesebben vettek részt. A gimn. tanárok szállásbérére 50 frttal emeltetett fel, s azután a „kepe“ megváltás ügye vétetett fel, mire névze a többi felekezetekkel való egyöntetű eljárás megállapítása határozatott megkísérlettel. Az igaztanács s más küldöttségek választása időközben szintén megtörtént. A gyűlések után pedig majdnem az összes tagok püspök ő nmlgának asztalához voltak hivatalosak.

— **Alsófehérmegye alispánjától.** Főispán ő méltósága felhívása folytán van szerencsém a folyó szeptember hó 29-én délelőtt 9 órakor kezdendő őszi rendes közgyűlésre a m. biz. tagokat meghívni, melynek tárgyai: 1. Az 1887. évi megyei költségvetés. 2. Igazolási választmány előterjesztése a legtöbb adót fizető megyei bizottsági tagok 1887. évi névjegyzékéről. 3. Igazolási választmány előterjesztése az üresedésbe jövő m. biz. taghelyek betöltésére. 4. Belügyminiszteri leirat a körorvosi szabályrendeletre névze. 5. Közlekedési miniszteri leirat a mihályfalvi hidra névze. 6. Előterjesztés a megyei nyugdíjalap szabályzat módosítása s ezzel kapcsolatban javaslat 1% pótdó megsvazására iránt. 7. Választása: a) az alvinczi járásban megürlt szolgabíróknak, b) az igazolási választmányoknak, c) a bíráló választmányoknak, d) a központi választmányoknak. 8. Szabályrendeleti javaslat a megyei útbiztosi állomások rendszeresítésére iránt. 9. Szabályrendeleti javaslat a keményseprő ipar gyakorlásáról. 10. Gyulafehérvár sz. kir. város szabályrendelete felévi borjövédéki javadalma tárgyában. 11. Gyulafehérvár szabályrendelete a szesz- és pálinkabehozatal, valamint a szesztermelők által fizetendő díjzedési javadalom tárgyában. 12. Nagyenyed város által Fodor Gyulától megvett ingatlanról adásvévesi szerződés. 13. Bucsom község határozata több, a kinstár részére megvásárlandó erdőirtványnak a közlegetől kicserélése ügyében. 14. Zalathna, Valea-Doszuluj, Galacz, Fenes és O.-Preszáka községek koresmajogának bérbeadási ügye. 15. Alsómarosváradja határozata koresmajoga kiadása tárgyában. 16. A cs. és kir. XII. hadtest parancsnokság átirata a gyulafehérvári várba felvivő út világitása tárgyában. 17. Feliratok: a) Gömörmegye országosan kötelező tűzkárbiztosítási törvény hozataláért, b) Zolyomgye a községi pénzkezelés ügyében, c) Jásznagykunszolgalmegye a földadómennyiség leszállítása tárgyában, d) Hevesmegyei gazdasági egyesület Fiumében Import és Export társaság létrehozása iránt. 18. Községi számadások és költségvetések. 19. Oly tárgyak és indítványok, melyek a közgyűlés előtt 24 órával az elnökségnél bejelentetnek. — Nagyenyed, 1886. szept. 17-én. Cs ató János, kir. tanácsos alispán.

— **Értesítés.** Az iparos tanulók beiratása az 1886—87-ik tanévre szeptember 26-án, vasárnap délelőtt 11 órakor tartatik meg. A beirandó tanulók lássák el magukat keresztlevéllel (anyakönyvi kivonat) a pontos beiratkozáshoz. Nagyenyed, 1886. szeptember 25. Danes Samu, igazgató.

— **Helyreigazítás.** Az alsófehérmegyei tanítóegyesület nagyenyei köre őszi gyűlését nem szeptember 29-én, hanem e hó 30-án fogja megtartani. Nagyenyed, 1886. szept. 24. A z e l n ö k s é g.

— **Tanítói gyűlés.** Az alsófehérmegyei tanítóegyesület gyulafehérvár-magyarigényi köre folyó hó 28-án délelőtt 10 órában kezdődött T ö v i s e n, az állami iskolában, őszi közgyűlést követő tárgysorozattal tartja meg: 1. Elnöki megnyitó Balogh Ferencz elnök által. 2. Nyilvános tanítás Tóth Amália k. a. által. 3. A nyilvános tanítás bírálata. 4. Emlékbeszéd néhai Székely László tövisi tanító felett, tartja Kiss Elek. 5. Tiszújítás. 6. Felolvasás, tartja Kiss Elek. 7. Könyvbíró bizottság szervezése. 8. Indítványok. — Ezen érdekesnek ígérkező gyűlést ajánljuk a szakértő, művelt közönség szives figyelmébe.

— **A megyei gyűlések egymásután tartanak.** — 24-én délelőtt a megyei nyugdíjalap létesítése tárgyában kiküldött bizottság ülészet. Megállapította a szabályokat és 6 évre 1% rovatát kivételével hozza javaslatba. Délután a honvéd laktanya bizottság tanácskozott, 26-án az egészségügyi, 27-én az állandó választmány, 28-án a számonkérő szék s a bíráló választmány gyűlésez, s így felkészülve várjuk a 29. diki közgyűlést.

— **A nagyenyei theol. akadémia ifjai részére** berendezett konviktus folyó hó 19-én nyit meg némi ünnepelességek között. Dr. Kovács Ödön theol. professor, ki a konviktus felállításának eszméjét napi rendszerbe hozta s ez eszme megtestesülése érdekében mindvégig oly fáradhatlan tevékenységet fejtett ki, néhány szóval üdvözölte a közös étkezés végett összegyűlt ifjakat, — azután buzgó imában Istennek áldását kérte az új intézményre, mely a tanulást annyi szegénysorsu theol. ifju részére fogja lehetővé tenni. Ima után kezdetét vette az étkezés 10 asztal mellett, melyeken 53 ifju részére volt felterítve. A harmadik fogásnál Elekes László III. é. theol. mondott köszönetet a tápintézet létrehozójának s indítványozta, hogy főt. Szász Domokos püspöknek, mint a tápintézet tulajdonképeni létrehozójának köszönő távirat küldessék. — Dr. Kovács Ödön és Keresztes József professorok az első étkezésen mindvégig jelen voltak s az ifjak részére pinceszékéből 20 liter kintűnő minőségű bort ajándékoztak. A tápintézet a régi udvarbírói szálláson van igen eszinosan berendezve 53 ifju számára, felügyelője Keresztes J. professor. A koszt minősége értesülésünk szerint kiváló jó. E tárggyal kapcsolatban azt is felemlítjük, hogy városunk minden áldozatra kész családai közül valami 30-an kéznek nyilatkoztak, hogy 30—32 szegénysorsu tanulót e tanévben is ellátnak ebédrel, s ezen tanulók részére az ebédek beszolgáltatása már folyamatba is indult.

— **Az erdélyi ref. püspökségnek** Nagyenyed város határában fekvő, 18 1/4 kat. hold területű részirtokát a nagyenyei ref. egyházközség u. n. „Sárpataki alap“ ja vásárolta meg. Az ezen vásárlásból létre jött adásvévesi szerződés a napokban iratott alá. Örömtünkre szolgál, hogy az enyei ref. egyház kabli tanácsa ezen részirtokot, melyet néhai gr. Toroczky Zsuzsanna ajándékozott volt az erdélyi ref. püspökségnek oly czéllal, hogy annak jövedelmét a püspökök, mint egyszerűsmin enyei első papok hasznélvezzék — nem engedte idegen kézbe menni át, hanem maga vásárolta meg, hogy ezen részirtok — a kegyes ajándékozó intenciója szerint — továbbra is egyházi kézben maradjon s jövedelmét idővel ugyancsak az enyei papok élvezzék. Annnyival inkább örvendünk ezen birtokvásárlásnak, mivel lapunk volt az első, mely az enyei ref. egyháztanács figyelmét annak idejében felhívta volt, hogy ezen részirtokot idegen kézbe átmenni ne engedje.

— **Nagy tűz** volt Vizaknán folyó hó 21-én, mely a város felső részében délelőtt 11 órakor ütött ki és el-tartott délután 2 óráig. — Mint ottani levelezőnk értesít, t i z e n n é g y r o m á n g a z d a n a k gazdasági épülete égett le s ezenkívül több kazal széna és nagymennyiségű gabona égett le. — A tűz lokalizálása nehezen sikerült, a kár nagy.

— **A kolera** Budapesten általában terjed, habár nem ijesztő mérvben. Városunkban pontosan van gondoskodva a tisztaság fenntartásáról, ki vannak jelölve a körházhelyiségek — s általában meg van tve az intézkedés, hogy a kellemetlen vendég, ha látogatást tenne, gyorsan odább álljon.

— **Az alsófehérmegyei történelmi, régészeti és term. tud. egyeslet** folyó hó 23-én Gyulafehérvárt megalakult. A gyűlést Rajnai Ignác nyitotta meg, mely alkalommal Reiner Zsigmond előadó, ki ez egyeslet érdekében valóban sokat fáradozott, 400 frt alapítványt tett, miért jknyvi köszönet szavaztatott. Védnökül Lónhart Ferencz ő nmlga, elnökül b. Kemény Kálmán ő mlga lettek megválasztva. Az alapszabályok megállapítása után kedélyes banquet tartatott a Hungáriában.

— **Nyilvános számadás.** Folyó évi augusztus hó 22-ikén Magyarigényben a hegyaljai műkedvelő társaság díszletei beszerzése javára tánevizsgálommal összekötött műkedvelői színműelőadást rendezett, melynek összes bevétele volt 44 frt 30 kr. kiadás összesen 30 frt 67 kr, maradt tiszta jövedelem 13 frt 63 kr. Ez alkalommal felül-fizettek: Barabás Árpád 20 kr. Krengel Sándor 40 kr. Köblös Dezső 40 kr. Gyulafy Albert 50 kr. Lukátsfy V. 1 frt 60 kr. — Mint távollevők jegyeiket megváltották: Fried Ignác Tövisről 1 frttal, Kovács Károly Homoródszentgyörgyről 2 frttal. Mely lelkes adakozóknak adományaikért, úgy tek. Bartos Károly urnak, ki az előadás megtartására a helyiséget ingyen engedte át, valamint a tövisi műkedvelőknek, kik színpadi díszleteiket már több versen átkölesönözni szivesek voltak, és helybeli g. n. e. elkész Maxin János urnak, ki a színpad felállításához a szükséges deszkákat hasonlólag ingyen átengedni szives volt — hálás köszönetét nyilvánítja alólr rendezőség. — Magyarigény, 1886. szept. 22. Lukátsfy Viktor, rendező. Szöllösi Károly, pénztárnok.

— **Négyszeres áldás.** Egy kisujszállási szegény tanyás ugyancsak nagy áldásban részesült isten jóvoltából. Földecskéje bizony — csakugy mint másnak az idén — nagyon szűken termelt, de annál hálásabb volt iránta a felesége, ki egyszerre négy fiúval ajándékozta meg. — A gyermekek mellé jószívű pártfogók dajkákat fogadtak s most mind a négyen a legjobb egészségben élnek és erősödnek.

FELELŐS SZERKESZTŐSÉG:

Dr. MAGYARI KÁROLY

SZILÁGYI FARKAS TÜRÖK BERTALAN

Kiadó-tulajdonos WOKÁL JÁNOS

Winkler János

209. számú porondi háza
bérbeadó.

Árverés.

Köztudomásra hozatik, hogy a **tövisi koresmajogaléna** egész évi italméresi joga az 1887. és január 1-től három évre, Tövis község irodájában **1886. év október 3-ik napjának délutáni 3 órakor** nyilvános árverésen bérbe adatik.

Kikiáltási ár 8650 frt 88 kr és a koresmajogosultakat terhelő királyi adónak bérlő általi hordozása.

Árverező köteles 865 frt bánatpénzt előlege-sen letenni.

A részletes feltételek alólrtnál Nagyenyed és Tövis község irodájában megtekinthetők.

Müller Mihály,

tövisi koresmajogosultak meghatalmazottja

Magyarország legoosabb és legdíszesebb szépirodalmi képes hetilapja.

A „KÉPES CSALÁDI LAPOK“

1886. október elsején a kilenczedik évfolyamba lép.

Lapunk életideje a legközelebbi bizonyíték arra névze, hogy a hazai családoknál befogadott kedvelt barátát lett s a legnemesebb örömmel mondhatni, hogy a „Képes Családi Lapok“ térfoglalásával sok kétes becsi, seletés tartalom, különösen külföldi olvasmányokat szorítottak le a családok asztalairól, melyek részint hiu ígéretekkel, részint nagy hanggal folyton kísértetnek megvesztegetni a hazai közönség jóhiszeműségét.

Lapunk tartalmára névze a kiadó és a szerkesztőség versenyezni fognak a buzgalomban, hogy továbbra is fokozott mérvben kiérdemöljük a közönség elismerő támogatását.

Közölni fog jeles eredeti és fordított költeményeket, beszélyeket, rajzokat, népmeséi, szépészeti, egészségügyi cikkeket, a rohanó idővel tartand minden irányban. Heti tárcák, adomák, apróságok, hírek, talányok stb. stb. fogják élnikíteni a lap tartalmát — és azon leszünk, hogy a szövegbe nyomott képei a legjelesebb külföldi lapokban közöltékkel kiállják a vrsenyt.

==== A „Képes Családi Lapok“ előfizetési ára: ====
Egész évre 6 forint. Félévre 3 frt. Negyedévre 1 frt 50 kr.
Előfizetéseket elfogad minden hazai könyvkereskedés.

Mutatványszámokat küld ingyen és bérmentesen

A „KÉPES CSALÁDI LAPOK“ kiadóhivatala BUDAPESTEN,

IV. kerület, papnövelde-utca 8. szám alatt.

2-3

Ny. Wokál János gyorsajtóján Nagyenyed.

Szerkesztői Nagy-En A KIADÓHIV

lap szellemi közlemények

Kiadóhí Wokál János köm

az előfizetése bérmentesen Kéziratok nem a

Bár

(Sz.) Báró

lekedésügyi min elismerését mint miniszter másfél év óta mindannyiszor mint bevégzett bornak a minisz masan érinti lel kabinet egy szék lan tevékenység kereskedelemügyi niszter nagyszab két működési té ságnak fejlődés előnyös befolyá melyek mint ma nevéhez.

És ezt nem részekben lakun ban nevezhetjük talán némi elfog miniszteri műkö ország közvélem irányadó közlön nek meg a kab Kemény Gábor szintén csak vo czai vezetése kö

Lapunk sz Kemény Gábor kedésügyi mini kétségtelenül ha

T

Hulló le Mi gond Hogy én En most

Az élet Reátok Hadd h És álma

Oh, róla Beteljes Álmodn Csupán

Az őszi Nincs k Bajlódja En min

Egy

— Irta: Bes

— Viktor megindult hang letsz te engem leteidről, hogy kodtam? Az ifju sz vel mondván: